

Flaisz Endre

A pillanat végtelenné zárul

A szív hangjai párában
törtek szét a szemem,
tornádót verve kiülték
gondjaikat az arcra.
Nem én sírtam.
A tárgyak sírtak akkor
ici-picit szememben, helyet kerestek,
megfürödtek tudatomban, és
már nevettek
is, keservesen szerzett
ráncok felett
gyönyörködve voltam,
mikor kopogtak.

(A *Most* most lett,
és kit érdekelt,
ha Jézus fát vág az erdőben,
és a sminkes az első sorból csüng
az éjféλι misén.
Kórus. Dalolnak,
imába tördelhetik lehelletüket,
és hastáncot lejthetnek a halottak -

hisz túl nagy falat ez e varjúkaromnak.
Még a temető is megilletődik,
a kórus pedig dalol,
húsomba süll ez a hanghalom,
ikonarc árnyéka a sápadt falon.
Maradtam félelem és sok-sok kezdemény,
Väinemoinen a 104. sorban
tátog, és a szív hangjai
párában törnek szét a szemem.
Idegen.
Hittel vallom a keservesen
megszerzett ráncokat, és
ekkor kopogtak.)
Tam,tam

                    dobbant életre a fény,
sápadt arcom reszketett a napba,
reszketett
fényfoglatba harapva,
kérdéztelek magamban:
melyik az igazi?
Melyik az igazabb?
Semmi sem fontosabb,
mint Benned kezdeni a dolgokat,
és érzem a csókcsonkokat a
szádon.
Mókázom,

                    hogy végül fekete
                    kendővel fedjem be
                    az elvetélt meséket,

hogy cigarettám hamujában
hulljon el a hang
a fény
a tömbösült forma,
és a pillanat végtelenné zárul.